

Τοποθέτηση της αναρχικής συλλογικότητας Όμικρον72

5^η συνδιάσκεψη της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης | Ομοσπονδίας συλλογικοτήτων

4-5 Ιουλίου 2020, Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη

Καλωσορίζουμε στην 5^η συνδιάσκεψη της Α.Π.Ο | Ο.Σ., όλες τις παρατηρήτριες ομάδες, τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που βρίσκονται σήμερα εδώ.

Μέσα στη δυστοπία του σύγχρονου ολοκληρωτισμού και σε συνθήκες που η επιθετικότητα του κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος ολοένα και οξύνεται όπου οι διακρατικοί σχηματισμοί με στρατιωτικά μέσα διεκδικούν την επέκταση της κυριαρχίας τους και το δυτικό μπλοκ εξουσίας επιτίθεται στρατιωτικά στην καπιταλιστική περιφέρεια όπου γίνεται όλο και πιο ορατός ο κίνδυνος του γενικευμένου πολέμου προκειμένου να διατηρήσουν αλώβητα τα προνόμιά τους και να διαιωνίσουν τον παρηκμασμένο κόσμο της εξουσίας τους οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ σε ένα τέτοιο περιβάλλον όπου εκατομμύρια άνθρωποι καταδικάζονται στον θάνατο από τις πολεμικές επιχειρήσεις και την πείνα, όπου στο εσωτερικό των κρατών διαμορφώνεται ένα ασφυκτικό πλέγμα ελέγχου, επιτήρησης, καταστολής σε όλα τα πεδία της καθημερινότητας και οι όροι εκμετάλλευσης και καταπίεσης εντείνονται, με ολοένα και μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια να είναι αποκλεισμένα από την πρόσβασή τους στα βασικά αγαθά, ξεσπά μία πρωτόγνωρη, τουλάχιστον για την πλειοψηφία των κοινωνιών της δύσης, για τον 21^ο αιώνα, υγειονομική κρίση.

Από τον Δεκέμβρη του 2019 η θανατηφόρα ασθένεια COVID-19 αρχίζει να πλήττει την ανθρωπότητα. Με αφετηρία την Κίνα, ο ιός εξαπλώνεται σε όλο τον κόσμο με αποτέλεσμα εκατομμύρια ανθρώπους να νοσούν και εκατοντάδες χιλιάδες να πεθαίνουν.

Η αντικοινωνική φύση του εξουσιαστικού μοντέλου κοινωνικής οργάνωσης -με την υφαρπαγή του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου και των διαθέσιμων πόρων, την υπερσυγκέντρωση πληθυσμών στα αστικά κέντρα, τα μαζικά εργασιακά κάτεργα, με τον εγκλεισμό πληθυσμών στις φυλακές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων και μεταναστών σε άθλιες συνθήκες, με την καταλήστευση και λεηλασία του φυσικού κόσμου, την υποβάθμιση των δημόσιων συστημάτων υγείας και τον αποκλεισμό της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας από αυτούς- αναδεικνύεται με τον πλέον emphaticό τρόπο σε συνθήκες πανδημίας

Κι αν αυτές ήταν οι προϋπάρχουσες επιβληθείσες συνθήκες που συνέβαλλαν στη ραγδαία εξάπλωση του Ιού στο όριο της πανδημίας, οι τρόποι που επιλέγει το χρεοκοπημένο πολιτικό σύστημα να διαχειριστεί και αυτή την κρίση δεν συντελούν παρά στο διαχρονικό τους στόχο που είναι η διατήρηση των προνομίων του και η επέκταση της ισχύος του.

Η πανδημία λειτουργεί ως επιταχυντής της συστημικής κρίσης και των σχεδιαζόμενων κοινωνικών μετασχηματισμών και αυτό συμβαίνει ταυτόχρονα σε διεθνές επίπεδο. Σε ένα

ρευστό περιβάλλον όπως αυτό που διαμορφώνεται εν μέσω πανδημίας, οι ενδοκαπιταλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται και κράτη και διακρατικοί σχηματισμοί προσπαθούν να επωφεληθούν αυτής, τόσο για να ενισχύσουν τη θέση τους εντός του εξουσιαστικού μπλοκ όσο και για να ανακτήσουν τον έλεγχο της κοινωνίας και να προχωρήσουν το βάθεμα των όρων εκμετάλλευσης και καταπίεσης των από τα κάτω.

Έτσι, ενώ οι κοινωνίες σε όλο τον κόσμο μαστίζονται από την ασθένεια και δίνουν μάχη απέναντι στην εξελισσόμενη πανδημία, με τους γιατρούς, τους νοσοκόμους και το υγειονομικό προσωπικό να προσπαθούν να σώσουν ασθενείς αλλά και τον ίδιο τους τον εαυτό, και τους εργαζόμενους σε τομείς παροχής βασικών αγαθών, όπως είναι η τροφοδοσία και οι μεταφορές να αναγκάζονται να εργαστούν χωρίς τα στοιχειώδη μέσα προστασίας, το κάθε κράτος επιλέγει τον δικό του τρόπο διαχείρισης και την αντίστοιχη ρητορική, ανάλογα με τη θέση ισχύος του μέσα στο μπλοκ εξουσίας και σύμφωνα με τις δυνατότητες επιβολής του πάνω στο κοινωνικό σώμα. Η παρακμή του συστήματος και η αδυναμία των κρατών να διαχειριστούν την διαφαίνεται -από τις Η.Π.Α., τις χώρες της Ευρώπης, μέχρι τη Λατινική Αμερική- από τους παραγόμενους κοινωνικούς κραδασμούς.

Στις Η.Π.Α. ο Ντόναλντ Τραμπ διατρανώνει την πραγματική αλήθεια του συστήματος, «η οικονομία θα λειτουργήσει, ή θα πεθάνετε από τον Ιό ή από τη φτώχεια». Η λαβωμένη ηγέτιδα δύναμη της Δύσης από τη μία αποσύρεται σταδιακά από πλήθος διεθνών οργανισμών τους οποίους δεν μπορεί πλέον να ελέγξει -συμβάλλοντας έτσι στη διαμόρφωση ενός μεταβλητού πεδίου εντός της κυριαρχίας- και από την άλλη αδυνατεί να διαμορφώσει συνθήκες στο εσωτερικό των κοινωνιών των Η.Π.Α. που θα κατευιάσουν και εκτονώσουν μία επερχόμενη έκρηξη αγανάκτησης.

Έτσι, εν μέσω πανδημίας η συσσωρευμένη δυσαρέσκεια από τη φτώχεια, από την όξυνση των κοινωνικών και ταξικών ανισοτήτων, από τη διατήρηση του ρατσιστικού πυρήνα και την περαιτέρω καλλιέργεια της μισαλλοδοξίας, από την κατασταλτική πολιτική απέναντι στους φτωχούς, στους μαύρους, στους νεολαίους, από την ασυδοσία και τη δολοφονική φύση της αστυνομίας, ξέσπασε -μετά από ακόμα μία δολοφονία μαύρου, του G. Floyd στη Μινεσότα από αστυνομικούς-, γεμίζοντας τους δρόμους αμέτρητων πόλεων της Αμερικής με χιλιάδες κόσμο που εξεγέρθηκε απέναντι στην εξουσία. Ενώ μεγάλο ήταν και το κύμα αλληλεγγύης σε πόλεις όλου του κόσμου στους εξεγερμένους των Η.Π.Α.

Μια εξέγερση που πραγματοποιείται στο κέντρο του καπιταλισμού – συνεπώς εκφράζει τα κινήματα και της κοινωνίες σε όλο τον κόσμο και επηρεάζει ιδιαίτερα τις χώρες που ανήκουν στο δυτικό μπλοκ εξουσίας - και ολοκάθαρα κραυγάζει πως το υπάρχον πολιτικο-οικονομικό σύστημα και το επιβαλλόμενο μοντέλο της κοινωνικής οργάνωσης δεν παρέχει καμία διέξοδο για την ανθρωπότητα, πως οι αξίες και οι αρχές του δεν μπορούν να συμβαδίσουν με τις κοινωνικές ανάγκες και πως το κοινωνικό συμβόλαιο έχει καταρρεύσει.

Απέναντι σε αυτή την κατάρρευση της κοινωνικής νομιμοποίησης του συστήματος οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί θωρακίζονται, σπέρνοντας από τη μία τον φόβο και την ανασφάλεια προκειμένου να αντιστρέψουν το κλίμα αμφισβήτησής του και από την άλλη ενισχύουν τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και επεκτείνουν τα πεδία παρουσίας και παρέμβασής τους, ισχυροποιώντας τον ρόλο τους.

Ακόμα και στις χώρες της Ευρώπης που οι πολιτικοί διαχειριστές διατηρούν την υποκριτική ρητορική «πάνω από όλα η ανθρώπινη ζωή», ο τρόπος διαχείρισης της υγειονομικής κρίσης που επέλεξαν ήταν αυτός των απαγορεύσεων, ελέγχων και προστίμων. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί ενεργοποιήθηκαν όχι γιατί επιστρατεύτηκαν και αυτοί στο αγώνα απέναντι στην πανδημία –δήθεν για την τιμωρία και τον περιορισμό τους ανεύθυνων(!)- αλλά για να εξασφαλίσουν την λειτουργία της καπιταλιστικής μηχανής και να λειτουργήσουν προληπτικά για την αναχαίτιση της έκφρασης της κοινωνικής αγανάκτησης απέναντι στην κρατική- καπιταλιστική εξουσία. Από την Ιταλία μέχρι την Αμερική και την Ελλάδα, ο κατασταλτικός στρατός ήταν εκεί για να αντιμετωπίσει τους εξεγερμένους φυλακισμένους, τους εργάτες απεργούς, τους αγωνιζόμενους γιατρούς.

Κι αν μέσω των συστημικών Μ.Μ.Ε. εξυμνούσαν την αξία της ανθρώπινης ζωής και βομβάρδιζαν τον πληθυσμό με τους χιλιάδες νεκρούς ήταν για να διαχύσουν τον φόβο και την ανημπόρια στην κοινωνία, κι αν χειροκροτούσαν τους γιατρούς και τους εργαζόμενους μέσα στις συνθήκες πανδημίας ήταν για να διατηρήσουν τα εργασιακά κάτεργα και να αποκρύψουν την άρνησή τους να διαθέσουν πόρους στην υγεία, κι αν διατείνονται πως «όλοι μαζί μπορούμε», το κάνουν για να αποπροσανατολίσουν την κοινωνία από την ύπαρξη των κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων και από το ότι στην πραγματικότητα αυτοί που έχουν στερηθεί και στερούνται τα βασικά για την επιβίωσή τους, που είναι αποκλεισμένοι από την πρόσβασή τους στα αναγκαία αγαθά, αυτοί είναι που αντιμετωπίζουν μαζικά τον κίνδυνο της ασθένειας, αυτοί είναι που νοσούν και πεθαίνουν σε όλο τον κόσμο μέσα σε νοσοκομεία που υπολειτουργούν, στους δρόμους άστεγοι, πεινασμένοι και αποκλεισμένοι από τα συστήματα υγείας και μέσα στα σπίτια τους.

Γιατί είναι η ίδια η φύση του κρατικού- καπιταλιστικού συστήματος που δεν μπορεί να συμβαδίσει με την αξία της ανθρώπινης ζωής και η αντιμετώπιση της πανδημίας δεν θα το κάνει να παρεκκλίνει από τους βασικούς του αντικοινωνικούς σχεδιασμούς. Μόνο οι κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις μπορούν να αναχαιτίσουν την επιθετικότητα της κυριαρχίας και κάτω από αυτές τις πιέσεις τα κράτη, προκειμένου να μπορούν να διατηρήσουν το μονοπώλιο της διαχείρισης των κοινωνικών αναγκών αναγκάστηκαν να περιορίσουν προσωρινά την οικονομική δραστηριότητα, κάτω από αυτές τις πιέσεις η καπιταλιστική μηχανή υπαναχώρησε βλέποντας τον κίνδυνο να δεχτεί μεγαλύτερα πλήγματα.

Η πανδημία μπορεί να αποτελεί τομή στην εξέλιξη των γεγονότων και να λειτουργεί ως επιταχυντής αυτό δε σημαίνει όμως ότι η επίθεση των από πάνω και οι αντιστάσεις των από κάτω αποσυνδέθηκαν από τις προηγούμενες περιόδους. Στον ελλαδικό χώρο, πιο συγκεκριμένα η πανδημία ξέσπασε λίγους μήνες μετά την αλλαγή της πολιτικής διαχείρισης και την ανάδειξη στον κυβερνητικό θώκο της νεοφιλελεύθερης- ακροδεξιάς Ν.Δημοκρατίας. Μια πολιτική διαχείριση που συνέχισε τους σχεδιασμούς των προκατόχων της για την αναδιάρθρωση του ελληνικού κράτους και ενέτεινε την επιθετικότητά του απέναντι σε όσους θεωρεί εσωτερικό εχθρό, τους πρόσφυγες/τους μετανάστες και όσους αγωνίζονται και βάζουν αναχώματα στην επέλαση κράτους και κεφαλαίου.

Όπως σημειώναμε και στην εισήγησή μας στο 4ο συνέδριο της ΑΠΟ/ΟΣ

«Ο σχεδιασμός για τον μετασχηματισμό των πεδίων μέσα στα οποία συντελούνται οι πιο ριζοσπαστικές κοινωνικές διεργασίες και από τα οποία ξεσπούν αντιστάσεις και αγώνες αμφισβήτησης και ανυπακοής, καθώς και η ποινικοποίηση των μέσων πάλης ξεδιπλώθηκε άμεσα με την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, τις εκκενώσει καταλήψεων αγώνα και αυτοοργανωμένων δομών στέγασης προσφύγων και μεταναστών, την παρανομοποίηση του συνδικαλιστικού όπλου της απεργίας και την εγκαθίδρυση ενός μόνιμου αστυνομικού στρατού κατοχής στη γειτονιά των Εξαρχείων» {...}

“...προσπαθούν να εμποδώσουν κοινωνικά ένα «καθεστώς εξαίρεσης» τόσο για τους αναρχικούς και πολλούς άλλους αγωνιστές της βάσης όσο και για τους πρόσφυγες και μετανάστες ώστε να δικαιολογήσουν κοινωνικά την αστυνομική βία πάνω τους. Να επεκτείνουν εκ νέου τα όρια της δολοφονικής δράσης των σωμάτων ασφαλείας πέρα από εκεί που τέθηκαν με την εξέγερση του Δεκέμβρη...”

(4^ο συνέδριο α.π.ο-ο.ς Όμικρον72).

Εξαιτίας της ανάπτυξης μεγάλων και δυναμικών κινητοποιήσεων απέναντι στην κατασταλτική πολιτική, της αδιάκοπης και συνεχούς κίνησης του κόσμου του αγώνα, της δυναμικής υπεράσπισης των καταλήψεων, ο κρατικός σχεδιασμός δέχτηκε πλήγματα και έκανε λάθη, λάθη τα οποία αφύπνιζαν όλο και περισσότερο τα υγιή ανταντακλαστικά της κοινωνίας. Έτσι λίγο μετά την 6^η Δεκέμβρη του 2019 και το τελεσίγραφο, έπειτα από το φιάσκο της αστυνομίας στις καταλήψεις στο Κουκάκι και τις δεκάδες πλέον υποθέσεις αστυνομικής βίας που έρχονταν στο φως, το πρώτο κύμα καταστολής απέναντι στους αναρχικούς και τους αγωνιζόμενους καταλάγιασε.

Πάνω στους πρόσφυγες και τους μετανάστες συνέχισαν να εφαρμόζονται οι πιο ακραίες πολιτικές εξόντωσής του και η απόπειρα εμπέδωσης της ρητορικής πως υπάρχουν ζωές που δεν αξίζουν να βιώνονται. Αφού καταστάληκαν άγρια οι εξεγέρσεις τους, αφού πέθαιναν παιδιά σε χαρτόκουτα και γυναίκες καίγονταν στα συρματοπλέγματα, αφού τους διέκοψαν την παροχή ΑΜΚΑ και τους απέκλεισαν από την εργασία και την εκπαίδευση, άρχισαν να χτίζουν φυλακές/κλειστές δομές όπως τις ονομάζουν, για να τους εγκλωβίσουν. Οι ανταγωνισμοί μεταξύ Τουρκίας και Ε.Ε. εκφράστηκαν πάνω στα σώματα ανθρώπων, αντρών, γυναικών, παιδιών μεγάλων ανθρώπων με αποτέλεσμα τον εγκλωβισμό τους, στο όριο της φυσικής τους εξόντωσής, ανάμεσα στα σύνορα Ελλάδας-Τουρκίας. Πάνω σε αυτό το πεδίο η κυβέρνηση προσπάθησε να αντιστρέψει το κλίμα δυσαρέσκειας που είχε αναπτυχθεί στους υποστηρικτές της, τόσο στα νησιά (που η μισαλλοδοξία εκφράστηκε με ακραίους τρόπους και βρήκε τα όριά της στα αλληλέγγυα κομμάτια του κόσμου του αγώνα), όσο και ευρύτερα. Εκεί βρίσκει πάτημα να καλλιεργήσει τον εθνικισμό και τη μισαλλοδοξία, μιλώντας για εισβολείς και εθνική κυριαρχία, δείχνοντας μέσω των Μ.Μ.Ε ακόμα και την περίοδο της μεγάλης έντασης της πανδημίας, πώς τα ελληνικά στρατεύματα προστατεύουν με κίνδυνο της ζωής τους τα «πάτριά» εδάφη.

Ως προς τη διαχείριση της Πανδημίας από το ελληνικό κράτος, για λόγους συντομίας, αφού η πιο συνολική αποτύπωση της διαχείρισης της πανδημίας από το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα ειπώθηκε στο πρώτο κομμάτι της εισήγησης, θα επισημάνουμε ορισμένα σημεία που αφορούν αποκλειστικά τον ελλαδικό χώρο.

Καταρχήν το ότι η ασθένεια δεν πήρε μεγάλη έκταση στο ελλαδικό χώρο, προφανώς και δεν είχε σχέση με την ικανότητα της κρατικής εξουσίας. Το ότι ο ελλαδικός χώρος δεν αποτελεί κέντρο των διεθνών μετακινήσεων, ο τουρισμός της ενεργοποιείται κατά βάση τους καλοκαιρινούς μήνες, το ότι δεν υπάρχει βαριά βιομηχανία και δεν κυριαρχούν οι μαζικοί χώροι εργασίας, η επίγνωση για την ανεπάρκεια του δημόσιου συστήματος (που χρόνια τώρα υποχρηματοδοτούταν, υποστελεχωνόταν και υποβαθμιζόταν) να ανταποκριθεί σε μαζικά κρούσματα, η γενικευμένη αμφισβήτηση στις ικανότητες διαχείρισης του κρατικού μηχανισμού αλλά και οι ενεργές αντιστάσεις στην επιβολή των κρατικών σχεδιασμών, σε συνδυασμό με τις εικόνες από τις άλλες χώρες τις Ευρώπης που έφτασε πιο νωρίς ο Ιός, ήταν καθοριστικοί παράγοντες που έκαναν την κυβέρνηση να λάβει άμεσα μέτρα, ακριβώς γιατί δεν θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τους κοινωνικούς κραδασμούς.

Και στην Ελλάδα τη μάχη ενάντια στην Πανδημία την έδωσε η ίδια η κοινωνία, οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία, στα σουπερ μάρκετ, στα μέσα μεταφοράς, στις υπηρεσίες delivery και courier. Οι άνθρωποι που έλαβαν τα αναγκαία μέτρα αυτοπροστασίας και προστάτεψαν τους γύρω τους.

Η κρατική ευθύνη επιχειρήθηκε να μετακυλιστεί στο κοινωνικό σώμα με την εντολή «μένουμε σπίτι», κάτι το οποίο πέρα από το ότι υπέκρυπτε την άρνηση αναβάθμισης της δημόσιας υγείας ήταν και ανέφικτο για πολλά κοινωνικά κομμάτια. Η βαρβαρότητα του κράτους και η υποκρισία του στον ελλαδικό χώρο αποτυπώθηκε στους τοίχους των φυλακών με την κρατική δολοφονία της Αζιζέλ Ντενιρόγλου στις φυλακές της Θήβας και στις σκηνές και τα κοντέινερ στα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων και μεταναστών, όπου χιλιάδες άνθρωποι εγκαταλήφθηκαν χωρίς ιατρική περίθαλψη, χωρίς τα στοιχειώδη και χωρίς να παρθεί κανένα μέτρο αποσυμφόρησης, παρά μόνο μεγαλύτερος εγκλεισμός και απομόνωση. Το «μένουμε σπίτι», σήμαινε για πολλούς «μένουμε φυλακισμένοι, μόνοι και άρρωστοι», «μένουμε παρατημένοι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης», «μένουμε άστεγοι», «μένουμε εγκλωβισμένοι» σε μία εφιαλτική συνθήκη, όπως αυτή που βίωσαν πολλές γυναίκες και παιδιά που υφίστανται ενδοοικογενειακή βία. Ενώ το «μένουμε σπίτι» δεν ίσχυσε για πολλούς εργαζόμενους/ες που ήταν υποχρεωμένοι να εργάζονται με ελλιπή μέτρα προστασίας για να τροφοδοτούν τον πληθυσμό και υποχρεωμένοι να κρατούν την αλυσίδα παραγωγής και διανομής ενεργή.

➤ **Η κατασταλτική πολιτική διαχείρισης της πανδημίας στον ελλαδικό χώρο εκφράζεται :**

Την περίοδο της καραντίνας μέσω....

- των απαγορεύσεων, των ελέγχων και των προστίμων.
- Με τη σύλληψη και τον ξυλοδαρμό των Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών/στριών,
- με την αύξηση της παρουσίας των μηχανοκίνητων μονάδων στους δρόμους και την μονιμοποίηση της παρουσίας της αστυνομίας στην πλατεία Εξαρχείων.
- με την αστυνομία να καταφέρτε ενάντια σε συγκέντρωση γιατρών και νοσοκομειακών,

-με την καταστολή και τον ξυλοδαρμό των αγωνιζόμενων φυλακισμένων

Ενώ μετά τη λήξη της καραντίνας, με:

-τις βίαιες επιθέσεις της αστυνομίας σε νεολαίους και νεολαίες που καθόντουσαν στις πλατείες (Αγία Παρασκευή, Κυψέλη, Άνω Πόλη) με αποτέλεσμα σοβαρούς τραυματισμούς. Επιθέσεις που αποτελούν συνέχεια των αστυνομικών επιχειρήσεων στα Εξάρχεια και δηλώνουν καθαρά την επιδίωξη να ελεγχθεί κάθε σημείο της πόλης, ως μέρος μιας προληπτικής αντιεξεγερτικής στρατηγικής.

-με την επανεκκίνηση του σχεδίου καταστολής των καταλήψεων και την εκκένωση της κατάληψης προσφύγων/μεταναστών στην οδό Θεμιστοκλέους και της κατάληψη της Δερβενίων 56 λίγες μόλις ημέρες πριν.

- με τις διώξεις των αναρχικών Γ. Καλαϊτζίδη και Ν. Ματαράγκα,

- με την απαγόρευση της εργατικής μοτοπορείας στον Κορυδαλλό και τις προσαγωγές των διαδηλωτών

- με τις προσαγωγές για αφισοκόλληση ευρύτερα σε γειτονίες της Αθήνας και για κρέμασμα πανό συντρόφων/σσων του no pasaran.

- με τον αποκλεισμό του Πολυτεχνείου και την φύλαξή του από ΟΠΚΕ και ΔΕΛΤΑ και την προσαγωγή συντρόφων/σσων που ήθελαν να κάνουν συνέλευση.

- με την επίθεση στους τοπικούς αγώνες ενάντια στη λεηλασία της φύσης, όπως η άγρια καταστολή της διαδήλωσης στο Βόλο ενάντια στην καύση των σκουπιδιών, που είχε ως αποτέλεσμα συλληφθέντες και δεκάδες τραυματίες, με τα ΜΑΤ να στέλνονται στην Τήνο για τον εκφοβισμό των κατοίκων που αντιστέκονται στην εγκατάσταση των ανεμογεννητριών και τον δήμαρχο του Βόλου, Μπέο να απειλεί και να καταφέρεται ενάντια στους κατοίκους των Σταγιατών που υπερασπίζονται τις πηγές τους.

- Και τέλος το πιο δυσοίωνα για τα κινήματα και τις κοινωνίες. Με την κατάθεση και επερχόμενη ψήφιση του νομοσχεδίου για τις πορείες και τις συγκεντρώσεις. Ένα νομοσχέδιο χουντικής προέλευσης και έμπνευσης που έρχεται να χτυπήσει τον κόσμο του αγώνα που βρίσκεται στο δρόμο και να περιορίσει ακόμα περισσότερο τα πεδία και τα εργαλεία του. Που αναβαθμίζει το ρόλο των κατασταλτικών δυνάμεων. Που επιχειρεί να ποινικοποιήσει τις διαδηλώσεις και τους διαδηλωτές και να τους διαχωρίσει σε ειρηνικούς και βίαιους. Που ενέχει τη δημιουργία μίας ακόμα ομάδας, του ειδικού σώματος πρόληψης της βίας. Που στοχεύει στα πιο ριζοσπαστικά και μαχητικά κομμάτια του αγώνα και ταυτόχρονα προσπαθεί να εξισώσει τη δίκαιη αντίβια των κινημάτων απέναντι στους δυνάστες του, με τη δολοφονική και μισαλλόδοξη βία του φασισμού, με τον εξτρεμισμό και με την ενδοοικογενειακή βία.

Το σάρωμα των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων αποτελεί την προμετωπίδα της ολομέτωπης επίθεσης του κράτους και των αφεντικών απέναντι στην κοινωνία, μια επίθεση που οξύνεται ολοένα και περισσότερο και θα επηρεάσει όλα τα πεδία της ανθρώπινης δραστηριότητας, οδηγώντας στην περαιτέρω εξαθλίωση και φτωχοποίηση

μεγάλων κοινωνικών κομματιών και στη διαμόρφωση συνθηκών ελέγχου και επιτήρησης εντός της κοινωνικής ζωής.

- **Στο πεδίο των εργασιακών ήδη** η κρίση της πανδημίας έρχεται να αξιοποιηθεί προς όφελος των αφεντικών, με την ενίσχυση των επιχειρήσεων που είχαν πλήγματα, την εκ περιτροπής εργασία, την τηλεργασία και την παρακολούθηση μέσω καμερών, τις μειώσεις μισθών, τις απολύσεις. Για την καπιταλιστική μηχανή και για την κρατική εξουσία, η πανδημία δεν παίζει πλέον κάποιο ρόλο, το «μένουμε σπίτι» μεταλλάσσεται σε «μένουμε ασφαλείς», προκειμένου να επιρριφθεί η ευθύνη στους από τα κάτω σε μία ενδεχόμενη νέα έξαρση, ενώ τα είδη αυτοπροστασίας που είναι απαραίτητα, δεν παρέχονται για τους εργαζόμενους που θυσιάζονται στο βωμό του κέρδους, για την έναρξη της τουριστικής σεζόν και η “τήρηση των αποστάσεων” ~~οι αποστάσεις μειώνονται~~ αντιστρόφως ανάλογα με τα έσοδα των επιχειρήσεων.
- **Όσον αφορά τους πρόσφυγες και τους μετανάστες**, επιτείνεται το καθεστώς εξαίρεσής τους. Το υπουργείο Μετανάστευσης ανεξαρτητοποιείται και παίρνει τον πλήρη έλεγχο για τη διαχείριση των προσφύγων, του ασύλου, στέγασης, τροφής, περίθαλψής τους. Αυτή τη στιγμή χιλιάδες άνθρωποι πετιούνται στο δρόμο, έξω από τα σπίτια και τις δομές φιλοξενίας, ενώ τους κόβεται και το πениχρό, αλλά αναγκαίο επίδομα. Παράλληλα, όπως και στην Τουρκία έτσι και εδώ χρησιμοποιούνται ως εργαλείο πίεσης προς την Ε.Ε. τόσο με τη συγκέντρωση πληθυσμών στα σύνορα όσο και με την παροχή ασύλου κατά το δοκούν.
- **Με τον νέο αντιπεριβαλλοντικό νόμο** εξαγγέλλεται η ακόμα πιο σφοδρή επίθεση στη φύση. Εγκατάσταση αιολικών πάρκων σε όλη τη χώρα, κατάργηση των προστατευόμενων περιοχών, εθνικών δρυμών, εξόρυξη υδρογονανθράκων και όλα αυτά ενάντια στη θέληση των τοπικών κοινωνιών και με τη πλήρη διευκόλυνση των εταιριών που θα αναλάβουν τα επενδυτικά έργα.

Από άκρη σε άκρη σε όλο τον κόσμο εν μέσω της πανδημίας, έγινε πιο σαφές από ποτέ πως η αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεσμένων είναι το ισχυρότερο όπλο. Έτσι αφού τα κινήματα ξεπέρασαν το αρχικό τους μούδιασμα, άρχισαν να ανασυντάσσουν τις δυνάμεις τους και ειδικά από πλευράς του ελευθεριακού κινήματος αναπτύχθηκαν πλήθος δομών αλληλεγγύης, ομάδων αλληλοβοήθειας που αντιλαμβάνονταν πως σε μία τέτοια περίοδο μόνο η αλληλεγγύη μεταξύ των καταπιεσμένων μπορεί να αποτελέσει πραγματική διέξοδο για τους από τα κάτω. Από τους εξεγερμένους στις Η.Π.Α , μέχρι τους ιθαγενείς λαούς στο Μεξικό, από τη Χιλή, τη Βραζιλία μέχρι της κοινωνίες της Ευρώπης χιλιάδες άνθρωποι από τη μία έδιναν μάχη απέναντι στην εξελισσόμενη πανδημία και από την άλλη συνέχισαν να αγωνίζονται ενάντια στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Τα παραπάνω πεδία είναι αυτά στο οποίο θα κληθούμε να ανταποκριθούμε άμεσα. Είναι η εποχή που χρειάζεται η μέγιστη πολιτική συσπείρωση, η διεύρυνση των δυνατοτήτων μας,

η μεγαλύτερη διεισδυτικότητα του λόγου μας για την αφύπνιση όσο περισσότερων. Είναι μία εποχή ευθυνών και μεγαλύτερης δέσμευσης στον αγώνα. Μία εποχή που θα κληθούμε να κινηθούμε σε αχαρτογράφητα νερά, με λιγότερα μέσα και περισσότερη πίεση. Είναι μία εποχή που θα κληθούμε να υπερασπιστούμε την κοινωνία και την Αναρχία με ακόμα μεγαλύτερη πίστη. Είναι μία εποχή όπου η αντίθεση μεταξύ κυρίαρχων και καταπιεσμένων ολοένα και οξύνεται, όπου η εικόνα του κοινωνικού και ταξικού πολέμου που υπάρχει και εξελίσσεται σε παγκόσμιο επίπεδο γίνεται όλο και ευδιάκριτη. Και μέσα σε αυτή τη συνθήκη οφείλει να δράσει και μπορεί να αναπτυχθεί το επαναστατικό κίνημα για την ανατροπή του κράτους και του καπιταλισμού. Ένα ριζοσπαστικό επαναστατικό κίνημα που θα μπορεί να διατυπώσει ένα σαφές και συνολικό κοινωνικό πρόταγμα και δεν θα είναι αφομοιώσιμο από τις κρατικές πολιτικές διαχείρισης, που θα μπορεί να αποτελεί έναν ισχυρό αντιπαραθετικό πόλο στο υπάρχον, που θα εμπνέει και θα μπορεί να διαμορφώσει μία άλλη πρόταση κοινωνικής οργάνωσης που θα την διέπουν οι αρχές της ισότητας, της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης. Ένα μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης που δεν θα έχει αποκλεισμούς και περισσευούμενους πληθυσμούς. Μια κοινωνία που θα είναι όλα για όλους. Μια κοινωνία αυτοδιοτιυθονόμενη και χειραφετημένη.

**ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ**

Ιούλιος 2020